DE ACEEAȘI VÎRSTĂ CU REPUBLICA

NĂSCUȚI ACUM 25 DE ANI, ASTĂZI MARI PERFORMERI AI SPORTULUI ROMÂNESC

Cinci biografii, pline de semnificații, cu străluciri de aur, argint și bronz...

CALISTRAT CUȚOV
ANTON PONGRAȚ
TEREZIA POPA
ARGENTINA MENIS
NICOLAE DOBRIN

În filele istoriei acestui sfert de veac se află înscrise — ca parte integrantă a succeselor multilaterale obținute de poporul român sub conducerea înțeleaptă a partidului — și izbînzile sportive. Clădind mișcarea sportivă, partidul a avut în vedere dezvoltarea armonioasă a tinerelor generații, afirmarea în lume a talentului sportivilor români.

În anii Republicii, reprezentanții României au cucerit cele mai înalte poziții în sportul mondial — aducînd astfel prinos de recunoștință partidului drag succese de răsunet. La Jocurile Olimpice de la Helsinki, Melbourne, Roma, Tokio, Ciudad de Mexico și München, la campionatele lumii și la confruntările de pe bătrînul continent, la toate marile întreceri de pe mapamond, sportivii români au obținut laurii victoriei, au demonstrat lumii — și în acest domeniu — eficiența și justețea noii orînduiri sociale din România. Lista celor care au dus faima sportului românesc peste fruntarii este imensă. Am ales pentru această rubrică — și nu întîmplător — 5 dintre sportivii de frunte ai țării care au vîrsta Republicii. Prezentîndu-se singuri, dezvăluindu-și ambițiile în cadrul unor dialoguri sau fiind înfățișați cu ajutorul unor micro-portrete, cei 5 sportivi le vor arăta celor tineri cît este de ușor și, în același timp, cît este de greu să devii sportiv de performanță. Și — ca o simnificativă coincidență — cei doi gazetari care au realizat acest reportaj sui generis au — și ei vîrsta Republicii.

„CAREUL MAGIC" ȘI LUMEA COPIILOR

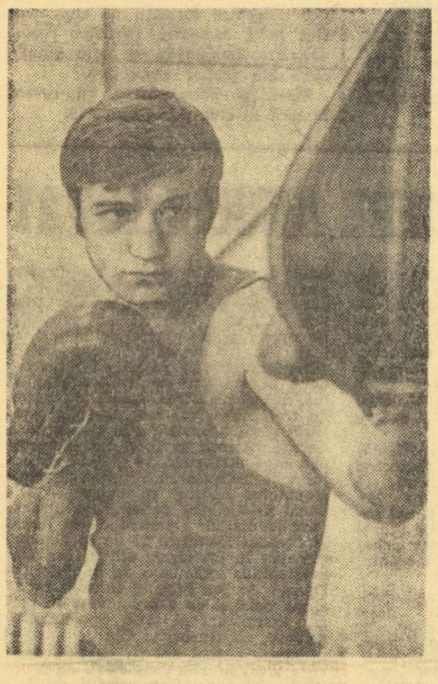

CALISTRAT CUȚOV a devenit de multă vreme un idol al copiilor. Pentru că nu toți copiii vor să se facă fotbaliști... Iar Cuțov, băiatul acesta blond și timid ca o fetiță, aducînd mai mult cu... Tom Degețelul decît cu chipurile aspre și legendare ale gloriilor ringului, poartă o mare dragoste tuturor copiilor.

La o festivitate a școlarilor bucureșteni, desfășurată cu cîteva luni în urmă pe stadionul Republicii — unde Calistrat Cuțov a fost invitat împreună cu alți sportivi fruntași — ne-am notat cîteva dialoguri purtate de el cu micuții amatori de autografe :

— V-ați bucurat tare cînd ați ieșit campion european, în 1969 ?

— Sigur că da. Era cel mai mare succes al meu ; dar, cum de ții minte atît de bine și anul ?

— Eram în clasa a IV-a ; atunci am luat pentru prima dată premiul întîi...

— ...

— Știți, eu vreau să mă fac tot electrician, ca dumneavoastră. Mă ajută asta să devin campion de box ?

— Profesiunea de electrician e frumoasă, dar ca să ajungi campion de box, așa cum dorești, trebuie să te pregătești cu seriozitate ani de-a rîndul. Titlurile nu se dau pe... profesii !

— Vă întreb și eu ceva, da vă rog frumos să-mi spuneți adevărat : nu-i așa că Dobrescu poate să vă bată ?

— El este cel mai puternic adversar al meu ; sîntem colegi de echipă, ne antrenăm în aceeași sală, așa că îmi cunoaște toate „secretele" și toate loviturile. De bătut m-a bătut o singură dată, nu știu dacă va mai reuși și a doua oară...

— Puteți să-l faceți k.o. pe... Joe Frazier ? !

— Nu cred, dar nici el pe mine, pentru că... nu boxăm la aceeași categorie !

Presărat cu întrebări care mai de care mai surprinzătoare, dialogul lui Calistrat Cuțov cu școlarii din București s-a lungit încă mult timp. Valorosul nostru boxer — în palmaresul căruia figurează un titlu de campion și o medalie de argint cucerite la „europene", o medalie olimpică de bronz și numeroase titluri de campion al țării — era înconjurat cu interesul firesc, trezit de prezența fiecărui mare sportiv în rîndurile suporterilor lui.

UN DISC STRĂBATE LUMEA...

ARGENTINA MENIS. Sportivă care s-a catapultat, pur și simplu, spre culmile celebrității. Numele ei este cunoscut astăzi în întreaga lume. Recordmană mondială la aruncarea discului, medaliată cu argint la J.O. de la München... Să-i dăm cuvîntul...

„Să vorbesc singură despre performanțele mele ? Iată un lucru pe care nu l-am mai făcut și poate tocmai de aceea mă tentează. „Monologul" acesta îl văd brodat pe duelul cu Faina Melnik, adversara mea la titluri, la medalii, la cele mai înalte trepte de pe podiumurile de premiere și la recordurile lumii.

Totul a început în august 1971, la „europenele" de la Helsinki. Atunci nu mă cunoștea nimeni, deși eram recordmana României. Toți vorbeau numai de Lia Manoliu și, bineînțeles, de Faina Melnik. Eu mă dusesem la Helsinki cu un gînd ascuns și era cît pe-aci să-l realizez dar, după ce m-am aflat mult timp pe locul doi, am ratat și medalia de bronz cu cîteva... degete. Faina încheia anul, avînd o performanță cu aproape 4 metri mai bună decît a mea... Poate tocmai asta m-a îndîrjit. Nu scăpasem de gîndurile ascunse...

La 1 aprilie 1972 am reușit un nou record național — 63,42 m — cifră care mă plasa pe locul IV în ierarhia mondială din toate timpurile. Sus, pe locul I, era tot Faina Melnik, iar eu acolo țînteam, așa că antrenamentele s-au dublat în lungime și intensitate. La „naționalele" din vară am concurat cu un accident la claviculă și toată lumea s-a mirat că am reușit doar 62,78 m, dar eu mă pregăteam pentru Balcaniada de la Izmir, unde îmi pusesem în gînd să realizez: „bomba". Și am reușit, dar numai pe jumătate. Discul a zburat pe stadionul din Izmir la 66,58 m și am trăit atunci cîteva ceasuri de mare fericire. Eram recordmană mondială... Totul a durat, însă, numai cîteva ore, căci telexurile au transmis o știre care m-a cătrănit rău de tot : Melnik aruncase... 66,76 m, deci își recucerise recordul în aceeași zi ! Credeam că mă îmbolnăvesc de ciudă și am început să aștept Olimpiada ca să-mi reciștig recordul mondial. Voiam s-o fac într-un duel direct și mi voiam să cuceresc și titlul olimpic ; poate cam mult pentru o debutantă la J.O. cum eram eu. Și de data asta victoria i-a surîs, însă, Fainei, deși sînt sigură că nici ea nu mai credea că mă va învinge. A avut o șansă, o mare șansă. Eu m-am întors cu medalia olimpică de argint și toată lumea asocia numele meu, Argentina, cu metalul medaliei... Toți ziceau că e ceva predestinat, că sînt sortită să fiu a doua. Așa ziceau toți, numai că eu nu eram de acord.

Și a venit ziua aceea de septembrie, ziua echinocțiului de toamnă, iar cînd ceasul arăta ora 18 discul meu s-a oprit pe gazonul stadionului din Constanța la 67,32 m, nou record mondial. Era sezonul post-olimpic, cînd se spune că toți sportivii de valoare intră în eclipsă de formă. Se spune, dar eu nu sînt de acord... Acum duelul dintre Faina Melnik și Argentina Menis s-a transformat puțin. El a devenit duelul dintre... Menis și Melnik, iar asta sînt sigură că n-o să fie numai o diferență de nuanță...".

MÎNDRIA PITEȘTIULUI FOTBALISTIC

Cunoscutul antrenor iugoslav Miljan Miljanovici, sub conducerea căruia se pregătește internaționalul Geaici, spunea în urmă cu puțin timp, într-un interviu acordat ziarului „Sport Beograd" : **„Anul acesta am avut prilejul să văd la lucru o serie de ași ai fotbalului continental. În fruntea lor mi se pare că trebuie așezat românul DOBRIN, un jucător de-a dreptul senzațional !"**

Iată, deci, o scurtă caracterizare a „blondului din Trivale", a favoritului tribunelor piteștene, făcută de un antrenor cunoscut și apreciat pe întregul mapamond. Mai mult ca sigur că Miljan Miljanovici nu știe că Dobrin a fost un fotbalist-minune încă de la vîrsta junioratului...

El a debutat în divizia A cînd nici nu împlinise 16 ani, făcînd, încă de atunci, deliciul tribunelor prin tehnica sa desăvîrșită, prin subtilități și driblinguri fine.

De trei ori cîștigător al trofeului revistei „Fotbal" (1966, 1967 și 1971), Dobrin poate fi considerat cel mai popular fotbalist român, iubit și apreciat de publicul din toată țara, aplaudat de numeroase ori, la scenă deschisă, de spectatorii prezenți în tribunele marilor stadioane ale lumii.

Cu Dobrin echipa piteșteană a reușit să cucerească anul acesta campionatul, cu el a învins pe Real Madrid în „amfiteatrul" din Trivale și tot cu el a ajuns să cunoască alte numeroase satisfacții pe plan intern și internațional.

Selecționat de 34 de ori în echipa reprezentativă a țării, Dobrin și-a adus contribuția la marile succese obținute de fotbalul românesc în ultimii ani, fiind considerat unul dintre cele mai bune produse ale soccerului nostru.

Căsătorit, fericit tată al unui băiețel de cinci ani (Dănuț), Dobrin este în prezent student la Facultatea de educație fizică din Pitești, după absolvirea căreia va deveni profesor.

Și ce poate fi mai edificator, mai plin de semnificații și recunoașteri pentru Dobrin decît includerea sa într-o linie internațională de atac, alături de celebrități ale fotbalului cum sînt Eusebio, Geaici și Bene ? Iar dacă și în această linie specialiștii, comentatorii și ziariștii te cataloghează drept „șef de orchestră", ce mai rămîne de spus ?...

Horia ALEXANDRESCU
Vladimir MORARU

„MUȘCHETARUL" DIN TG. MUREȘ

Născut la Tg. Mureș, **ANTON PONGRAȚ** a făcut primii pași în scrimă la clubul IMF din localitate. **Avea numai 12 ani cînd s-a prezentat la o selecție pentru grupa de juniori,** prilej cu care antrenorul Andrei Cacuci i-a intuit calitățile excepționale de „mușchetar". Firește, rezultatele n-au venit imediat, ci au necesitat 4 ani de muncă, de pregătiri migăloase și așteptări optimiste, deși cel dintîi contact cu campionatul (de juniori) a fost de natură numai să sporească ambițiile tînărului mureșean (care a ocupat locul 7). Flerul antrenorului Cacuci își va spune, însă, din nou cuvîntul, Pongrat abandonînd floreta pentru a se specializa în proba de spadă. După numai un an, **în 1966,** scrimerul mureșan începe să-și „decoreze" palmaresul cu rezultate de prestigiu : **finalist la C.M. de tineret de la Viena, cîștigător al „Turneului speranțelor olimpice" de la Berlin etc.**

Adevărata lui consacrare pe plan internațional vine, însă, **în 1967** cînd **cucerește titlul de campion al lumii în proba de spadă, la C.M. de tineret desfășurate la Teheran.** Din acest moment aproape fiecare competiție i-a adus lui Pongrat cîte o medalie, numele său fiind pronunțat cu admirație de cei mai buni scrimeri și specialiști ai lumii.

La J.O. de la München, Anton Pongrat a ocupat locul IV în finală și doar o neșansă l-a privat de obținerea unei medalii, dar tot în acest an scrimerul din Tg. Mureș a obținut un succes de mare importanță pentru el : absolvirea Institutului de medicină. Doctorul stomatolog Anton Pongrat este acum la vîrsta marilor realizări...

O TIMIȘOREANCĂ VISĂTOARE

TEREZIA POPA, 25 de ani, maestră a sportului, 75 de jocuri în reprezentativa de handbal feminin a României.

— Sînteți timișoreancă get-beget ?

— Sută la sută ! Pentru mine Timișoara este cel mai frumos oraș al țării, firește, cu doza de subiectivism a unui locuitor de pe malurile Begăi... Florile, oamenii, noile cartiere, terenurile de sport și sala „Olimpia", toate îmi sînt dragi — am crescut odată cu ele...

— Handbalul vă este la fel de drag ?

— Handbalul și copiii ! Pe cei dintîi nici nu-l concep în afara existenței mele, mi-a intrat în sînge, trăiesc în mare parte numai pentru ei, deși nu mi-a adus doar satisfacții... Copiii îi iubesc cu pasiune, sînt cei mai buni prieteni ai mei ; îmi place să le dau bomboane...

— Sînteți o visătoare și în teren ?

— Nu, atunci mă transform foarte mult. Uit de toate, nu mă mai interesează decît jocul, echipa, mingea, golul... Nu mă consider niciodată învinsă, nici măcar după meciurile pierdute ; fiecare înfringere lasă și posibilitatea unei revanșe, pe care m-am obișnuit s-o obțin.

— Proiecte pentru 1973 ?

— Multe și mari. Cîștigarea C.C.E. cu echipa mea de club, Universitatea Timișoara, încă un titlu în campionatul național și apoi „mondialele" din Iugoslavia.

ACELE CLIPE MINUNATE, DE NEUITAT...

Privesc și azi, cu aceeași naivă încîntare din anii copilăriei, strălucirile bradului încărcat de daruri și globuri multicolore. Le abandonez, însă, repede în favoarea lui Vernescu-junior, aflat la vîrsta basmelor, și mă așez lîngă vitrina cu trofee, acolo unde mă primesc alte străluciri, parcă mai calde și întotdeauna cu acea plăcută reînnodare a amintirilor. E omenește, cred, să te bucuri de propriile împliniri. Iată, în această vitrină s-au adunat aproape 18 ani de muncă și strădanii, sute de mii de kilometri străbătuți cu caiacul pe pistele de apă din întreaga lume. Regăsesc aici și clipele marilor satisfacții sportive, victoria de la Malta, titlurile și medaliile cucerite la Jaice, Snagov, Grünau, Duisburg, Ciudad de Mexico, Himki, München...

Satisfacțiile, oricît de mari ar fi ele, nu pot dăinui prea mult, își pierd aproape toată frumusețea și strălucirea dacă s-au clădit doar pe ambiții personale, dacă nu izvorăsc din efortul general al țării, dacă nu se topesc în torentul împlinirilor depline ale acestor ani luminoși.

Datorăm partidului asemenea gînduri și sentimente pentru că numai în cadrul condițiilor create mișcării sportive au fost posibile succesele cu care ne mîndrim astăzi. Și nu putem uita măcar o singură clipă că titlurile și medaliile sînt doar o parte a împlinirilor noastre din acest pătrar de veac. Au fost ani în care majoritatea sportivilor fruntași și-au perfecționat pregătirea, au absolvit cursuri ale învățămîntului superior, și-au întemeiat familii, au crescut ca cetățeni de nădejde ai României Socialiste.

N-am uitat și nu vom uita niciodată izvoarele tuturor împlinirilor noastre. De aceea, firesc, de fiecare dată — la marile competiții internaționale — încercăm un puternic sentiment de fericire și responsabilitate, de mîndrie patriotică. A fi reprezentant al culorilor țării noastre, a concura purtînd treningul sau tricoul pe care scrie „ROMÂNIA" este cinstea supremă pentru oricare dintre sportivii fruntași. Și nu poate exista o clipă de mai profundă recunoștință, de nemărginită bucurie, ca aceea cînd, prin performanță realizată, poți să contribui la succesele de prestigiu ale sportului românesc în arena mondială. Se înalță atunci steagul patriei și se intonează imnul Republicii — momente solemne, emoționante, de neuitat pentru oricare dintre cei care — reprezentanți ai mișcării noastre sportive, ai României — se află atunci pe podiumul laureaților.

Am trăit, și eu și colegii mei din echipa de caiac-canoe a României, multe asemenea momente, așa cum le-au trăit atîția alți sportivi fruntași ai țării. Ele au dat adevărata valoare și strălucire cupelor și medaliilor care s-au adunat, de-a lungul anilor, în vitrina trofeelor sportive din casele noastre.

Este, de fapt, vitrina trofeelor sportive ale României.

AUREL VERNESCU
maestru emerit al sportului, antrenor al clubului Dinamo

DESTINE DE O MARE FRUMUSEȚE...

Cartea de vizită a adevăratului sportiv se realizează în existența sa socială

Faima sportivă nu e veșnică. Și oricum, din ea nu se poate clădi soclu de viață. Activitatea sportivă — frumoasă și plină de daruri, adesea glorioasă — lasă în urmă trecerea fulgurantă a unui nume prin urechile publicului, o însemnare mai mult sau mai puțin stabilă în palmarese sau tabele de recorduri, un număr mai mic sau mai mare de trofee în vitrina personală. Ca un fum, deloc amăgitor, dimpotrivă sublim, se așează amintirile isprăvilor sportive în bisacteaua cu imagini scumpe fiecăruia dintre noi. Dar celebritatea obținută pe arene și stadioane nu poate ține loc de temelie în existența socială.

Introducerea aceasta a fost necesară pentru a preveni prejudecățile celor ce-i cîntăresc și astăzi încă pe sportivi cu măsura superficialității presupuse. Sînt încă, din păcate, oameni care-i consideră pe sportivi, global, fără distincție, drept expresia flușturaticului pe pămînt. Intenția noastră este să combatem o asemenea părere eronată, nu cu sportul unui tom erudit de considerații sociologice — improprii spațiului nostru redus — ci prin cîteva exemple alese, firești, nu la întîmplare, dar nici căutate cu luminarea, pentru că dacă ar fi să dovedim apartenența sportivului la categoria cetățenilor de nădejde ai Republicii, am putea întocmi liste interminabile.

Cel mai ușor ne-ar fi să evocăm miile de sportivi care, prin firea lucrurilor, s-au dedicat unei profesiuni din sfera educației fizice : nenumărații profesori, antrenori, metodiști din departamentul învățămîntului sau al activității sportive.

Dar dacă e normal, dacă pare mai puțin bătător la ochi ca un mare sportiv să se consacre unei meserii din cercul său intim de preocupări sau pasiuni, cu atît mai onorabilă este opțiunea performerului pentru acea profesie care reprezintă de fapt vocația sa, chemarea sa, în viață, aceea care reprezintă cel mai fidel aportul său direct la mersul înainte al societății noastre. Rezultatele sportive sînt, neîndoios, roadele unei dăruiri, unei ambiții de moment sau trecătoare, dar împlinirea năzuințelor în viață sportivul și-o găsește în cîmpul productiv, în arena socială.

Ing. LIA MANOLIU, ing. VIOREL MORARU, prof. MARIA VICOL...

Un sumar interminabil...

În acest domeniu am căutat, printr-un sondaj sumar, exemplele ce urmează și care nu pot reprezenta decît o ilustrare, fără pretenții exhaustive. Noi, cei din lumea sportului, sîntem onorați ori de cîte ori putem cita asemenea nume și titluri : Carmen Stănescu, fostă campioană de tir, artistă emerită ; Lia Manoliu, fostă campioană olimpică, inginer electrotehnic la Institutul de cercetări pentru protecția muncii ; Judith Mosku, fostă campioană europeană de tir, psiholog la Institutul de psihologie al Academiei ; Maria Vicol, medalie olimpică de bronz la scrimă, profesoară la Palatul pionierilor ; Gheorghe Lichiardopol, două medalii olimpice de bronz la pistol viteză, arhitect la ISCAS ; Ion Baboie, celebru maratonist și mărșăluitor, șeful unei echipe de instalații telefonice la PTT Brașov ; Viorel Moraru, fost internațional de rugby, inginer la uzinele Griviția Roșie ; Ion Peicin, fost campion de box al țării, astăzi procuror la Cluj ; Dan Țiarin, fost campion ciclist pe velodrom, maestru cofetar de renume internațional ; Constantin Ducaru, fost schior fruntaș, astăzi maistru strungar, inovator și secretar al Comitetului de partid la uzina UFRMA din Codlea ; Radu Negulescu, fost multiplu campion național de tenis de masă, astăzi medic ginecolog la Cluj etc.

Am putea firește continua la nesfîrșit această listă, cu un registru atît de larg de profesii și de sporturi. Preferăm, în avantajul demonstrației noastre, să ilustrăm pe scurt destinul social al unor sportivi de marcă, prin hazardul corespondențelor sosite la redacție.

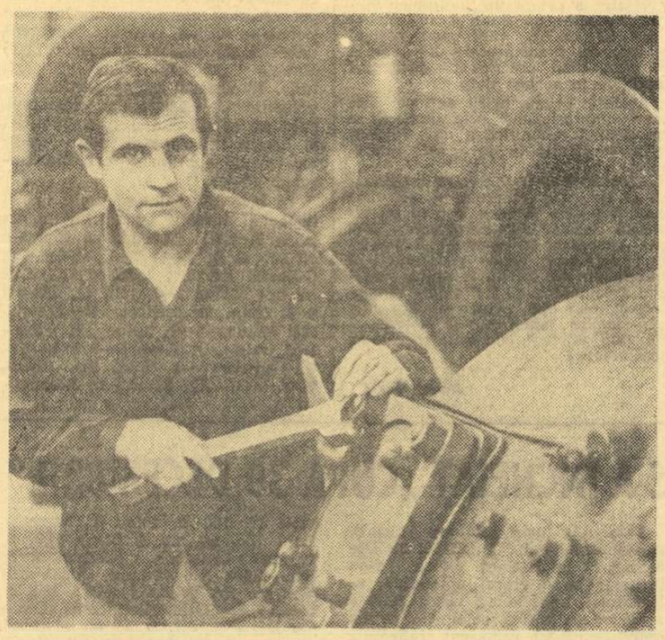

Boxerul Petre Cîmpeanu, *la locul său de muncă din secția Energetic-șef a uzinelor „23 August".* Foto : Paul ROMOȘAN

Dr. TRAIAN GEORGESCU

Mijlocașul își ia doctoratul

În 1966 l se decerna de către Federația română de fotbal o cupă răsplătind activitatea cea mai îndelungată la aceeași echipă. Timp de 10 ani, între 1956 și 1966, a fost căpitanul primei formații de fotbal a Universității din Cluj, cu care a cîștigat și Cupa României și în cadrul căreia a obținut titlul de maestru al sportului. În aceeași perioadă și-a încheiat studiile la Facultatea de medicină din Cluj ca student fruntaș. În 1969 și-a dat doctoratul la Timișoara cu o voluminoasă lucrare de diplomă (400 de pagini) intitulată : „Contribuții la investigația radiochirurgicală a aortei lombare și a ramurilor sale", lucrare apreciată drept foate bună.

Acum, la vîrsta de 42 de ani, căsătorit (soția — tot medic) și avînd 3 băieți, fostul mijlocaș de la „U"-Cluj se numește **dr. Traian Georgescu** și este șef de lucrări și medic primar la Clinica de chirurgie cardiovasculară din Tg. Mureș, unde lucrează sub îndrumarea savantului prof. dr. Pop D. Popa. A contribuit pînă acum la publicarea a 112 lucrări științifice de specialitate, printre care cea mai importantă este „Patologia sistemului cardiovascular inferior". (Și parcă auzim scepticii susurînd : „Nici nu e rău, pentru un fotbalist...").

PETRE CIMPEANU

Lăcătușul din ring

Anul 1972 a însemnat pentru boxerul **Petre Cîmpeanu** un an plin de visuri împlinite. În primul rînd, a reușit să recucerească titlul de campion al țării la categoria semigrea — întîia oară și-a înscris numele în fruntea ierarhiei în 1970 — iar, apoi, ca o recunoaștere a meritelor sale sportive i s-a decernat, în iulie, titlul de maestru al sportului.

În cîteva cuvinte acesta ar fi sportivul Petre Cîmpeanu. Dar dincolo de ring ? Colegii săi de muncă ne-au vorbit numai la modul laudativ de lăcătușul mecanic de la secția Energetic-șef a Uzinelor „23 August", care de 15 ani este salariat al acestei mari unități industriale. Absolvent al școlii profesionale, el s-a străduit să-și ridice continuu nivelul cunoștințelor, terminînd în acest an cursurile serale ale liceului și trecînd cu bine peste dificultățile examenului de bacalaureat. Căsătorit de 10 ani — soția lucrează la serviciul financiar al uzinei — Petre Cîmpeanu are o fată de 9 ani care dovedește frumoase calități de gimnastă.

EDITA SCHWARZ

De la vîslă, pe coperțile cărților

La panoul de onoare al întreprinderii poligrafice din Timișoara figurează și fotografia graficienei Edita Schwarz. Apreciată pentru lucrările ei de calitate, pentru competența profesională și spiritul tovărășesc în muncă, ea și-a cîștigat un meritat renume de meseriaș de înaltă calificare. Lucrează de mai bine de 21 de ani în aceeași secție, fiind principala realizatoare a multor jucării pentru copii și a unor excelente lucrări de grafică. De curînd, se numără printre apreciații ilustratori de coperte ai noii edituri bănățene „Facla".

Fosta canotoare, Edita Schwarz, *graficiana căreia copiii îi datorează multe bucurii.*

Unde este însă sportiva ? Edita Schwarz a fost campioană națională de canotaj (în echipaje de dublu vîsle și de 8+1) în perioada 1950—1957. Să poate de asemenea mîndri cu titlurile de campioană internațională a R.D.G. (1954) și vicecampioană europeană (1955, la Bled). Ea face parte din primul lot de maeștri ai sportului, promovați în țara noastră. A abandonat sportul de performanță în 1958, dar nu și practica sportivă : cutreieră vara munții, iar iarna schiază pe pantele Semenicului sau la Muntele Mic.

Ing. CAROL PARTOȘ

Intervenția urgentă a campionului

În puterea nopții, un curier l-a chemat de acasă. A intervenit o defecțiune la instalația MPX. Trebuiau luate măsuri urgente. Șeful adjunct de secție a răspuns prompt chemării și defecțiunea a fost înlăturată cu prețul unor eforturi. Abia a doua zi, **inginerul chimist Carol Partoș** pleca la București să dispute campionatul național de șah, pe care avea să-l cîștige strălucit.

Întors din nou la Grupul industrial petrochimic Ploiești, a fost foarte bucuros cînd, la 20 decembrie, s-a aflat lîngă tovarășii săi din secție în momentul anunțării îndeplinirii înainte de vreme a planului anual. Ing. Carol Partoș este și autorul unor inovații, dintre care una singură („Mărirea capacității de prelucrare a instalației de separare", în colaborare cu ing. Florea Cursaru) va aduce economii anuale de 400.000 de lei.

Absolvent al Facultății de chimie industrială din Timișoara, Carol Partoș lucrează de 13 ani la Ploiești, este căsătorit și consideră, la vîrsta de 36 de ani, că zilele trecute i s-a oferit o mare satisfacție : comuniștii din întreprindere l-au primit în rîndurile membrilor de partid.

În simplitatea și aproape linearitatea lor, destinele acestor sportivi sînt de o mare frumusețe...

(după corespondențe transmise de : **Ioan PĂUȘ** — Tg. Mureș, **Ion STAN** — Timișoara și **Vasile ALBU** — Ploiești)